

We staan hier bij het graf van **Reinder van Dijk**. In mei 1940 vocht hij als soldaat bij de Hollandse Waterlinie, en in juni 1940 werd hij gedemobiliseerd en naar huis gestuurd.

Op 29 april 1943 riepen de Duitsers alle voormalige militairen van de Nederlandse krijgsmacht op om zich weer te melden en in krijgsgevangenschap te gaan. De officiële motivatie was dat ze zich niet gedragen hadden overeenkomstig hun erewoord, in werkelijkheid hadden de Duitsers arbeidskrachten nodig.

Reinder weigerde zich te melden, en dook onder. Op 9 oktober 1943 bezocht hij zijn hoogzwangere vrouw Ida Oomkes in Groningen. Hij werd echter verraden door een buurman, en midden in de nacht opgepakt en naar het Scholtenshuis overgebracht. Van daar uit werd hij naar de Waterloo kazerne in Amersfoort gebracht. Zijn wanhopige vrouw reisde hem achterna, hoogzwanger en wel, met een brief van zijn werkgever om hem weer vrij te krijgen. Hoewel de Duitsers toezegden de brief in behandeling te nemen, was hij toen al op weg naar het krijgsgevangenenkamp Stammlager IV-b in Mühlberg aan de Elbe, één van de grootste krijgsgevangenkampen van Duitsland.

Zijn jongste zoontje werd zeven weken later geboren. In die tijd kon zijn vrouw hem nog brieven sturen, en ze heeft hem een fotootje van de baby gestuurd.

Vanuit Stalag IV-b werden mensen naar Arbeitskommandos gestuurd, die onder het Stalag vielen. Als eerste kwam Reinder terecht in Lager 95 in Nerchau. Hij was huisschilder van beroep, en moest daar werken als glaszetter.

Vervolgens werd hij overgeplaatst naar Lager 10 in Paunsdorf, een buitenwijk van Leipzig. Dat bevond zich bij de HASAG, de Hugo Anton Schneider Aktiengesellschaft. Dat was een lampenfabriek die was overgeschakeld op munitie. De mensen werden er slecht behandeld, wat ook blijkt uit het volgende citaat uit een brief aan zijn vrouw: “Ik ben van de hemel in de hel gekomen.”

Op 6 april 1945 waren een aantal Nederlandse krijgsgevangen aan het puin ruimen in de binnenstad van Leipzig, toen een twee uur durend bombardement begon. Twaalf krijgsgevangen hadden dekking gezocht in de kelder van het Farmacologisch Instituut, toen dat gebouw geraakt werd door een voltreffer. Geen van de twaalf mannen, waaronder Reinder, overleefden dit. Zijn vrouw kreeg in november 1945 van het Rode Kruis te horen dat hij was omgekomen.

Reinder werd 32 jaar oud, en werd in 1949 hier herbegraven. Hij liet een vrouw en drie zoontjes achter. Bij iedere 4 mei viering legt zijn familie bloemen op zijn graf.